

Het huis waar ik woonde
heb ik achtergelaten.
Het maakte mij zwijgzaam:
het is niet meer mijn huis.
Maar het huis nu
draagt al mijn adem
en hoort mijn woorden:
het is mijn huis.
Hier ben ik een keer met eer
neergestreken als een vogel
die zijn nest gemist heeft
in de polder
van de Zuiderzee.
De plaats hier
waar ik als herboren ben,
waar ik de tweede taal leerde
als een kind,
waar ik de vrijheid heb getast
en het alfabet
van samenleven proefde,
met mensen die als bloemen
in alle seizoenen blijven groeien.
Mensen –
je hoort van hen geluiden,
zoemend als bijen.
Dus ik wil jullie glimlachen
even lenen
om de nieuwe dag
te kunnen aanvaarden.